

Arrest

nr. 296 867 van 10 november 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

In eigen naam en samen met X als wettelijk vertegenwoordigers van X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VANDER VELPEN
Atletenstraat 31
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en samen met X als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 juni 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard alsook van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 juni 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 mei 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 8 juni 2023 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.05.2022 werd ingediend en op datum van 13.01.2023 werd geactualiseerd door :

E. H., I. (..) (R.R. xxxxxxxx)

Geboren te Oujda op (x.x.)1991

Nationaliteit: Marokko

Adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij de moeder is van een legaal verblijvend kind. Echter, haar dochter beschikt niet over enig verblijfsrecht en dit sinds 28.07.2022. Haar dochter diende op 05.04.2019 een aanvraag gezinshereniging, in functie van haar verblijfsgerechtigde vader dhr. J.M. (dossier xxxxxxxx), in. Deze aanvraag werd goedgekeurd en haar dochter werd op 02.05.2019 ingeschreven in het vreemdelingenregister. Haar verblijf werd éénmaal verlengd, namelijk tot 27.07.2022. Echter, er werd geen aanvraag tot verlenging ingediend waardoor haar dochter werd afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht op 28.07.2022. Bovendien is de grond voor het verblijfsrecht van haar dochter, gezinshereniging met haar vader, volledig komen te vervallen: de vader van haar dochter verblijft in de gevangenis sinds 06.05.2021 én werd een contactverbod met zijn dochter opgelegd door de jeugdrechter. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op het verblijfsrecht van haar dochter. Haar dochter kan samen met haar moeder terugkeren naar Marokko.

Betrokkene beroept zich op het feit dat de vader van haar dochter nooit zal toestaan dat zij tijdelijk naar Marokko verhuist met hun dochter. Echter, dit blijkt niet uit de actuele situatie. De vader is namelijk opgesloten in de gevangenis sinds 06.05.2021. We merken verder op dat de vader van haar dochter veroordeeld is tot een zeer lange gevangenisstraf van zes jaar door het Hof van Beroep te Antwerpen dd. 06.10.2022. Het zal dus geruime tijd duren vooraleer hij terug in vrijheid gesteld zal worden. Bovendien werd hem een contactverbod opgelegd met zijn dochter en werd zijn dochter volledig toevertrouwd aan het milieu van de moeder. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat niet dat de vader ooit stappen heeft ondernomen om het contact met zijn dochter te herstellen. Hoewel telefonische contacten zijn toegelaten door de jeugdrechter, legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat de vader dit recht effectief uitoefent. Het gaat hier dus om een loutere aanname van betrokkene die niet gesteund wordt door enig objectief bewijs. Betrokkene maakt aldus niet aannemelijk dat de vader van haar dochter een tijdelijke terugkeer nooit zal toestaan.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar dochter in België geboren is. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. We wijzen er nogmaals op dat de grond voor het verblijfsrecht van haar dochter, namelijk gezinshereniging met haar vader, volledig is komen te vervallen door de opsluiting van haar vader in de gevangenis en het door de rechter opgelegde contactverbod. Er is dan ook geen gezinshereniging met haar vader mogelijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar dochter naar de kleuterschool gaat sinds 2020. Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien kan er, gelet op de nog jonge leeftijd van haar dochter (met name bijna zes jaar) en het feit dat zij haar basisonderwijs nog moet opstarten, redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties heeft en onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar dochter onder bescherming staat van de jeugdrechter en dat haar dochter deze bescherming niet zou kunnen genieten in Marokko. Betrokkene toont dit echter niet aan. Ze maakt niet aannemelijk dat zij zich niet kan richten tot de Marokkaanse autoriteiten om de nodige maatregelen uit te vaardigen. Tenslotte beschikken zowel zijzelf, als haar dochter als de vader van haar dochter over de Marokkaanse nationaliteit en kunnen zij beroep doen op bescherming geboden door de Marokkaanse autoriteiten. Betrokkene toont niet aan dat zij en haar kind deze bescherming ontzegd zou worden. De jeugdrechter heeft een contactverbod opgelegd met de vader en heeft het kind toevertrouwd aan het milieu van de moeder. Een tijdelijke terugkeer naar Marokko met haar moeder vormt dan ook geen inbreuk van deze maatregelen. Ook de toegestane telefonische contacten (waarvan er echter geen enkel bewijs voorgelegd wordt) zijn perfect mogelijk bij een tijdelijke terugkeer naar Marokko. Volledigheidshalve wijzen we er op dat de vader van haar dochter veroordeeld werd tot een lange effectieve celstraf, zodat betrokkene over ruim voldoende tijd beschikt om de nodige stappen te ondernemen. Uit het administratief dossier van betrokkene, meer bepaald uit haar Marokkaans paspoort, met nr. (...), blijkt bovendien dat zij op 29.09.2019 naar Marokko reisde, evenals op 05.07.2018. Betrokkene heeft dus wel degelijk nog banden met haar land van herkomst waarop zij een beroep kan doen om een veilige omgeving te creëren voor haar dochter.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

1.3. Op 8 juni 2023 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

Naam, voornaam: E. H., I. (...)

geboortedatum: (x.x.)1991

geboorteplaats: Oujda

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden

door: J., R. (...), geboren op 16.08.2017, nationaliteit: Marokko

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op allé actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Het hoger belang van haar dochter wordt niet geschaad, daar ze niet gescheiden van haar enige zorgfiguur, in casu haar moeder. Hoewel haar vader over verblijfsrecht beschikt, werd hem een contactverbod met zijn dochter opgelegd door de jeugdrechter, en is er aldus geen sprake van effectieve banden met haar vader. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een spéciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TEN GRONDE : Schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen en artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Het is dan ook de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben, rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:...

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande het bestreden bevel/bestreden beslissing heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Dat verweerster aangaande de beslissing tot onontvankelijkheid van het verzoek conform 9 bis het volgende motiveert:

1. J. R. (...) beschikt sinds 28/07/2022 niet meer over een geldig verblijfsrecht. Zij kan met haar moeder terugkeren naar Marokko;

2. De vader van R. (...) is veroordeeld tot een zeer lage gevangenisstraf van 6 jaar door het Hof van Beroep te Antwerpen op 6/10/2022. Het zal dus geruime tijd duren voor hij terug in vrijheid zal worden gesteld. Bovendien werd hem een contactverbod opgelegd en werd volledig toevertrouwd aan het milieu van de moeder. Hoewel telefonische contacten werden toegestaan door de Jeugdrechter, zou verzoekster niet aantonen dat de vader dit recht ook effectief uitoefent. Het gaat hier dus om ene loutere aanname die niet gesteund wordt door enig objectief bewijs. Eerste verzoekster zou dus niet aannemelijk maken dat de vader van haar dochter een tijdelijke terugkeer nooit zal toestaan.

3. Eerste verzoekster beroept zich op het feit dat haar dochter onder toezicht staat van de jeugdrechter en dat haar dochter deze bescherming niet zou kunnen genieten in Marokko. Betrokkene zou dit volgens verweerster niet aantonen.

Aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd aan eerste verzoekster en haar minderjarige dochter motiveert verweerster aangaande het hoger belang van het kind:

“ het hoger belang van het kind wordt niet geschaad, daar ze niet gescheiden wordt van haar enige zorgfiguur, in casu haar moeder. Hoewel haar vader over verblijfsrecht beschikt, werd hem een contactverbod met zijn dochter opgelegd door de jeugdrechter en is er aldus geen sprake van effectieve banden met haar vader. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet verkregen kan worden in land van herkomst. Evenmin behoeft scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is in land van herkomst. Het gezins- en familieleven: het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te

herstellen nadeel met zich meebrengt. Er blijken geen actuele medische problemen die het reizen verhinderen mee te spelen. ”

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland).

Tussen kind en ouder ontstaat vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland§60; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK)§94). Deze band tussen ouder en kind blijft bestaan, zelfs als de ouders op het momenten van de geboorte niet langer samenleven of als de relatie is beëindigd (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland§21; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland,44). De natuurlijke gezinsband wordt niet automatisch beëindigd wanneer de ouders uit elkaar gaan of scheiden en het kind niet langer samenleeft met één van de ouders (EHRM 11 juli 2020, Ciliz/Nederland§59).

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat R. (..) initieel een recht op verblijf kreeg via haar vader. Dit verblijf zou op 28/07/2022 zijn verlopen omdat niet tijdig een verlenging werd aangevraagd. Verweester motiveert dat er bovendien geen redenen meer voor handen zijn om het verblijf van R. (..) te verlengen omdat er tussen R. (..) en haar vader een contactverbod werd uitgesproken en dat er door de Jeugdrechter en enkel telefonische contacten werden toegestaan.

Dat R. (..) nochtans in België is geboren en dat op het ogenblik van de geboorte van R. (..) haar vader over een geldig verblijfsrecht beschikte en dit tot op heden. Dat initieel R. (..) dan ook ambtshalve werd ingeschreven door de Stad Antwerpen die nadien werd teruggefloten door de Dienst Vreemdelingenzaken omdat de verwantschapsband niet vaststond op het ogenblik van de geboorte. De vader van R. (..) erkende zijn dochter pas na de geboorte. Alleszins werd de erkenning pas na de geboorte geregistreerd (meer bepaald oktober 2017).

Het is niet duidelijk waarom verweester een onderscheid maakt tussen kinderen die prenataal erkend worden of worden geboren binnen een huwelijk en kinderen die pas na de geboorte worden erkend. Het ene kind volgt automatisch het verblijfsstatuut van de ouder en wordt ambtshalve ingeschreven en het andere kind dient een aanvraag tot gezinshereniging te doen met zijn wettige ouder ofwel door terug te keren en een geldig visum aan te vragen ofwel buitengewone omstandigheden te motiveren. Deze procedure kan maanden in beslag nemen.

Het lijkt er dat verweester 2 categorieën van personen die zich in vergelijkbare situaties bevinden op een verschillende manier behandelt, hetgeen in strijd kan zijn met de artikelen 10 en 11 van de GW.

In casu werd de minderjarige eerst ambtshalve ingeschreven op 12/10/2017 en ontving een identiteitskaart geldig tot van 14/12/2017 tot 13/12/2019. Op dat ogenblik leefde verzoekster nog samen met de vader van R. (..) die de administratie op zich nam. Volgens de Stad Antwerpen werd aan de ouders meegedeeld dat de ambtshalve inschrijving een vergissing betrof en dat een aanvraag gezinshereniging diende te gebeuren met de vader van R. (..). De vader van R. (..) diende deze aanvraag in en er werd aan R. (..) een BIVR afgeleverd geldig van 28/07/2020 tot 28/07/2022. Op 28/07/2022 werd R. (..) afgevoerd van ambtswege, gezien geen verlenging werd aangevraagd.

In april 2022 vroeg eerste verzoekster wel een adreswijziging aan voor R. (..) naar haar adres, gezien de vader ondertussen was aangehouden en R. (..) door de Jeugdrechter aan haar was toevertrouwd. Eerste verzoekster vroeg geen verlenging aan van het BIVR van R. (..), omdat eerste verzoekster helemaal niet op de hoogte was dat er een verlenging moest worden aangevraagd. Eerste verzoekster is er steeds vanuit gegaan dat het verblijfsrecht van haar dochter automatisch het recht op verblijf van haar vader volgde.

In augustus 2022 werd eerste verzoekster meegedeeld dat R. (..) geen geldig verblijfsrecht meer zou hebben en dat zij een enkel een aanvraag tot gezinshereniging kon indienen met haar vader, hetgeen in casu onmogelijk was gezien de referentiepersoon (de vader) in de gevangenis verbleef en er ondertussen door de Jeugdrechter een (fysiek) contactverbod was uitgesproken.

Verzoekster is van mening echter dat volgende motivering van verweester inzake de onontvankelijkheid van het verzoek 9 bis, evenals het bevel afgeleverd aan eerste verzoekster en de minderjarige dochter gebrekkig is en dus in strijd met de artikelen art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen. Evenals zijn de beslissingen in strijd met artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Verweester is immers van mening dat eerste verzoekster niet aantoont/aannemelijk maakt dat de vader van R. (..) geen toelating zou geven om (tijdelijk) te mogen terugkeren naar Marokko. Eerste verzoekster zou ook niet aantonen dat R. (..) nog telefonische contacten heeft met haar vader.

Eerste verzoekster dient echter op te merken dat zij uiteraard niet zonder meer met R. (..) kan verhuizen naar Marokko zonder expliciete toelating de vader en/of de Jeugdrechter.

Vader heeft wel degelijk nog veelvuldige telefonische contacten met zijn dochter. Hiervan werd ook melding gemaakt in het verzoek 9 bis. Moest verweester hieraan getwijfeld hebben, had zij de vader hierover kunnen contacteren. Bovendien zou de trajectbegeleidster van de vader in contact staan met de jeugdconsulente van R. (..) m.o.o. een eventueel contacteherstel.

De vader ziet R. (..) als zijn oogappel en hij zou geen toelating geven dat zijn dochter naar Marokko verhuist. Vandaar dat hij ook expliciet zijn akkoord heeft gegeven beroep aan te tekenen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Middels vonnis van de Familierechtbank Antwerpen van 28/05/2019 werd aan beide ouders gezamenlijk ouderlijk gezag toegekend. Dit vonnis geldt tot op heden. Dit vonnis werd gevoegd bij het verzoek 9 bis.

Ten tweede staat R. (..) sinds juli 2020 onder toezicht van de Belgische Jeugdrechter. De Jeugdrechter heeft op 18/11/2022 nog geoordeeld dat er tav. R. (..) nog steeds een verontrustende situatie bestaat die het maatschappelijk noodzakelijk maakt dat afdwingbare maatregelen moeten worden genomen. Het belang van de minderjarige vereist dat de bestaande hulpverlening kan worden verdergezet.

De Jeugdrechter oordeelde in zijn laatste vonnis van 18/11/2022 dat R. (..) voor hoogstens één jaar zou worden toevertrouwd aan het milieu van de moeder, wonende te (..), 2020 Antwerpen.

Dit vonnis werd op 13/01/2023 nog aan verweester overgemaakt. Verweester houdt met dit vonnis geenszins rekening in haar beslissing tot onontvankelijkheid en bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg lijkt het bevel afgeleverd aan de minderjarige, J. R. (..), dan ook niet uitvoerbaar.

Dit maakt dat het uitvoeren van het bevel tav. de moeder ervoor zorgt dat moeder en kind van elkaar zullen worden gescheiden. Het wordt door verweester echter niet ontkent dat eerste verzoekster de dagelijkse zorg voor R. (..) op zich neemt en dit vanaf de geboorte.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de afgifte van het bevel geschiedt onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zoals artikel 8 EVRM. In casu zou het uitvoeren van het bevel t.a.v. verzoekster (wegens onuitvoerbaar tav. de minderjarige dochter) een mogelijke schending inhouden van artikel 8 EVRM.

Verzoekers maken dus een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen en artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM aannemelijk."

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij zijn genomen. *In casu* geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ook de tweede bestreden beslissing bevat een motivering in rechte, met name artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verder wordt ook feitelijk gemotiveerd waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, met name omdat verzoekende partij niet in bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum om regelmatig in België te kunnen verblijven en worden de elementen die conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in ogenschouw moeten genomen worden bij het treffen van een verwijderingsmaatregel besproken.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.3. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.4. Uit nazicht van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die de verzoekende partij op 6 mei 2022 had ingediend, blijkt dat zij erop wijst dat uit haar relatie met haar ex-partner het kind R.J. is geboren en dat dit kind het verblijfsstatuut van de vader volgt die beschikt over een F+-kaart. De

vader verblijft momenteel in de gevangenis en er is een contactverbod met het kind, enkel telefonisch contact is toegestaan. Het kind verblijft voltijds bij verzoekende partij, er is crisisinterventie opgestart en het kind gaat naar de kleuterschool. Verzoekende partij stelt niet terug te kunnen keren naar Spanje noch naar Marokko. Haar Spaanse verblijfsvergunning is niet meer geldig. Het kind beschikt over een geldig verblijfsstatuut in België, is hier geboren en gaat hier naar school. De vader zal er alles aan doen om het kind in België te houden. Hij strijkt het kindergeld op en zonder geldig verblijfsstatuut is verzoekende partij niet in de mogelijkheid het groeipakket te ontvangen, te werken en de zorg voor haar kind op te nemen zoals zij dat wil. Zij is afhankelijk van de goodwill van haar netwerk. Als buitengewone omstandigheden roept zij in:

“Het dochtertje van verzoekster staat onder bescherming van de Belgische Jeugdrechter. Het kind krijgt in België de bescherming die het hoort te krijgen en de Jeugdrechter beschikt over de bevoegdheid op elk ogenblik gepaste maatregelen t.a.v. het kind te nemen. Deze bescherming zal het kind niet genieten in Marokko.”

-Voorts heeft het dochtertje van verzoekster een vader, die over een geldig verblijfsstatuut in België beschikt. Deze zal nooit toelaten dat zij het dochtertje, al is het tijdelijk maar ook permanent mee verhuist naar Marokko;

-Het dochtertje van verzoekster gaat sinds september 2020 naar de kleuterschool;”

Lezing van de motieven van de eerste bestreden beslissing leert dat de verwerende partij alle door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen in ogenschouw heeft genomen. Zo motiveert de verwerende partij dat het kind niet over enig verblijfsrecht beschikt en dit sinds 28 juli 2022. Verder blijkt uit de actuele situatie niet dat de wil van de vader verzoekende partij verhindert het kind mee te nemen naar het herkomstland. De vader is veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar en zit thans opgesloten. Daarenboven is er een contactverbod met het kind en werd het kind volledig toevertrouwd aan het milieu van verzoekende partij. Er ligt ook geen enkel bewijs voor dat de vader stappen ondernomen heeft om het contact met het kind te herstellen en dat, hoewel telefonisch contact toegelaten is, niet blijkt dat dit effectief wordt uitgeoefend. Het is een loutere aanname van verzoekende partij niet gesteund door enig objectief bewijs. Verder wijst de verwerende partij erop dat het feit dat het kind in België geboren is geen automatisch recht op verblijf impliceert en niet kan ingezien worden waarom dit element een terugkeer naar het herkomstland verhindert. Ook het gegeven dat het kind naar school gaat in België betreft geen buitengewone omstandigheid nu niet blijkt dat scholing niet in het herkomstland kan verkregen worden. Gelet op de jonge leeftijd van het kind kan daarenboven aangenomen worden dat het nog over voldoende aanpassingsvermogen beschikt aan de taal van het onderwijs in het herkomstland, temeer zij van deze taal al minstens noties heeft. Verder toont verzoekende partij ook niet aan dat haar kind in Marokko de bescherming zoals het dit in België geniet niet zal kennen. Uit niks blijkt dat verzoekende partij zich niet zou kunnen wenden tot de Marokkaanse autoriteiten om de nodige maatregelen te nemen. De verwerende partij motiveert verder: *“Tenslotte beschikken zowel zijzelf, als haar dochter als de vader van haar dochter over de Marokkaanse nationaliteit en kunnen zij beroep doen op bescherming geboden door de Marokkaanse autoriteiten. Betrokkene toont niet aan dat zij en haar kind deze bescherming ontzegd zou worden. De jeugdrechter heeft een contactverbod opgelegd met de vader en heeft het kind toevertrouwd aan het milieu van de moeder. Een tijdelijke terugkeer naar Marokko met haar moeder vormt dan ook geen inbreuk van deze maatregelen. Ook de toegestane telefonische contacten (waarvan er echter geen enkel bewijs voorgelegd wordt) zijn perfect mogelijk bij een tijdelijke terugkeer naar Marokko. Volledigheidshalve wijzen we er op dat de vader van haar dochter veroordeeld werd tot een lange effectieve celstraf, zodat betrokkene over ruim voldoende tijd beschikt om de nodige stappen te ondernemen. Uit het administratief dossier van betrokkene, meer bepaald uit haar Marokkaans paspoort, met nr. (...), blijkt bovendien dat zij op 29.09.2019 naar Marokko reisde, evenals op 05.07.2018. Betrokkene heeft dus wel degelijk nog banden met haar land van herkomst waarop zij een beroep kan doen om een veilige omgeving te creëren voor haar dochter.*

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving”

2.5. Waar verzoekende partij louter herhaalt dat het kind in België geboren is en de vader verblijfsrecht heeft in België, wijst de Raad erop dat de verwerende partij dit niet betwist, maar vaststelt dat het feit geboren te zijn in België geen automatisch recht op verblijf impliceert en het kind reeds sinds 28 juli 2022 niet meer over een verblijfsrecht in België beschikt. De verzoekende partij toont geenszins aan waarom zij met het kind niet kan terugkeren naar Marokko om aldaar de aanvraag in te dienen. Haar ganse betoog over het feit dat de verwerende partij een onderscheid zou maken tussen kinderen die prenataal erkend worden of geboren binnen het huwelijk en kinderen die pas na de geboorte worden erkend, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling van de verwerende partij dat het kind thans geen verblijfsrecht heeft

in België. Er kan voorts slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld, hetgeen zij met haar bloot betoog nalaat te doen. Zoals immers blijkt erkent verzoekende partij zelf dat het kind initieel wel degelijk een verblijfsrecht verkreeg in functie van diens vader maar dat dit verblijfsrecht teloor ging gelet op het gebrek aan vraag tot verlenging van het verblijfsrecht. Zij maakt geenszins aannemelijk dat een kind dat wel voor de geboorte erkend werd of binnen het huwelijk geboren werd, in de omstandigheden zoals het geval van het kind van verzoekende partij betreft het verblijfsrecht zou behouden. Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat alle minderjarige kinderen van een vreemdeling in bezit van een F+-kaart en die in functie daarvan een verblijfsrecht verwerven, geen verlenging zouden moeten aanvragen van dit verblijfsrecht en moeten blijven voldoen aan de aan het verblijfsrecht gestelde voorwaarden (zie artikel 13 van de vreemdelingenwet). De aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.6. Met haar betoog dat er geen aanvraag voor gezinshereniging kan ingediend worden voor het kind omdat de vader in de gevangenis verblijft en er een contactverbod is met het kind, beaamt verzoekende partij eerder de vaststelling van de verwerende partij dat het kind niet in aanmerking komt voor gezinshereniging. Verzoekende partij toont ook niet aan waarom het gegeven dat het kind niet in aanmerking komt voor gezinshereniging met de vader haar verhindert met het kind terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen.

2.7. Waar verzoekende partij voorts betoogt dat zij niet zonder de toestemming van de vader en/of de jeugdrechter met het kind kan terugkeren naar het herkomstland, wijst de Raad erop dat zij daarmee geen afbreuk doet aan de pertinente motivering in de eerste bestreden beslissing dat *“Het gaat (..) om een loutere aannahme van betrokkene die niet gesteund wordt door enig objectief bewijs”* Verzoekende partij betwist niet dat de jeugdrechter bij vonnis van 18 november 2022 de maatregel opgelegd bij vonnis van 10 december 2021 heeft verlengd. Deze maatregel houdt in dat het kind volledig wordt toevertrouwd aan het milieu van de moeder, i.e. de verzoekende partij, en dat het contactverbod met de vader wordt behouden, met uitzondering van telefonische contacten. Gelet hierop blijkt niet dat het verzoekende partij – aan wie het kind werd toevertrouwd – verboden is met het kind naar het buitenland te reizen en dat zij daarvoor de uitdrukkelijke toestemming nodig zou hebben van de vader en/of de jeugdrechter. Zij maakt dit met geen enkel concreet gegeven aannemelijk. Evenmin maakt zij met haar bloot betoog aannemelijk dat indien zij toch toestemming nodig zou hebben, zij dit niet kan bekomen via de jeugdrechter.

Haar betoog dat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met het oordeel van de jeugdrechter gaat volledig voorbij aan de pertinente vaststellingen in de eerste bestreden beslissing dat de jeugdrechter een contactverbod heeft uitgesproken, behoudens telefonisch contact en dat het kind wordt toevertrouwd aan het milieu van verzoekende partij. Zij toont geenszins aan dat de verwerende partij enig pertinent gegeven veronachtzaamd heeft, temeer verwerende partij er ook op wijst dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de bescherming die het kind in België geniet door toedoen van de jeugdrechter ook niet kan verkregen worden via de Marokkaanse autoriteiten. Verzoekende partij toont geenszins aan dat haar kind in Marokko geen hulpverlening kan verkrijgen.

2.8. Waar verzoekende partij betoogt dat zij er in haar aanvraag op gewezen heeft dat de vader wel degelijk veelvuldige contacten heeft met het kind, stelt de Raad vast dat verzoekende partij in de aanvraag louter heeft gesteld: *“Inmiddels werden wel telefonische contacten toegestaan vanuit de gevangenis.”* doch niet dat er effectief telefonisch contact is tussen de vader en het kind. De verduidelijking of interpretatie die verzoekende partij thans in het verzoekschrift geeft vindt geen steun in haar aanvraag. Waar verzoekende partij voorts betoogt dat de verwerende partij bij geval van twijfel de vader had moeten contacteren, gaat zij er ook aan voorbij dat zij een aanvraag indient en het haar toekomt in haar aanvraag duidelijk de door haar relevant geachte elementen aan te halen en deze aanvraag te stofferen met de volgens haar dienstige stukken. In die optiek is het niet aan de verwerende partij om nog bijkomende informatie op te vragen aan verzoekende partij of een derde.

Waar verzoekende partij bij haar verzoekschrift stukken voegt waaruit moet blijken dat er wel degelijk telefonisch contact is tussen vader en kind en dat gekeken wordt of ruimer contact mogelijk is, wijst de Raad erop dat verzoekende partij deze stukken niet aan het bestuur heeft voorgelegd voor het treffen van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden

overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de stukken die de verzoekende partij pas voor het eerst bij onderhavig verzoekschrift voorlegt. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de verwerende partij in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken waaruit contact tussen vader en kind zou moeten blijken kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Daarenboven wijst de Raad erop dat de verwerende partij tevens gemotiveerd heeft dat, voor zover er toch sprake zou zijn van telefonische contacten tussen vader en kind, uit niks blijkt dat deze contacten ook niet vanuit Marokko kunnen verdergezet worden. Waar verzoekende partij voorts nog stelt dat gekeken wordt voor een contactherstel, doet zij daarmee evenmin afbreuk aan de vaststelling dat er op het moment van de bestreden beslissingen nog steeds een contactverbod, behoudens telefonische contacten gold en de verwerende partij hier dan ook pertinent naar verwees.

2.9. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat zij niet aangetoond heeft dat zij niet terug kan keren naar Marokko om aldaar de aanvraag in te dienen. Haar subjectieve overtuiging dat de situatie met betrekking tot haar kind haar verhindert terug te keren naar Marokko kan geen afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat er geen hinderpalen blijken om samen met het kind naar Marokko terug te keren om aldaar de aanvraag in te dienen.

2.10. Waar verzoekende partij zich beroept op een schending van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM het begrip '*familieleven*' niet definieert. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd en waarvan de beoordeling een feitenkwestie is. Om te beoordelen of er een beschermenswaardig familieleven bestaat, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familieleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. Om een voldoende graad van '*gezinsleven*' vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om *de facto* gezinsbanden te creëren ("*Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties.*" EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, in het bijzonder of het krijgen van een kind was gepland; of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind; de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind; de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

De Raad dient na te gaan of er op het moment van de bestreden beslissingen factoren aanwezig waren die wijzen op een beschermenswaardig gezinsleven tussen het kind van verzoekende partij en diens vader waarmee de gemachtigde rekening had moeten houden.

Hoewel de biologische band tussen haar kind en diens vader niet wordt betwist, blijkt uit de bespreking van de eerste bestreden beslissing dat een contact tussen vader en kind niet werd aangetoond. Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat er op het moment van de bestreden beslissingen een onder artikel 8 EVRM beschermenswaardig gezinsleven aanwezig was tussen haar kind en diens vader, dit is effectief beleefde gezinsbanden, waarmee de gemachtigde rekening had moeten houden bij de beoordeling van de aangehaalde buitengewone omstandigheden. In tegendeel, in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beklaagt de verzoekende partij er zich net

over dat de vader zich niet aan de omgangsregeling houdt en de gezinsbijslag niet overmaakt. Zij stelt verder dat ten aanzien van de vader een contactverbod werd opgelegd, dat het kind haar werd toevertrouwd en dat *“hij (lees: de vader) niet voor R. zorgt en in de gevangenis verblijft.”* Verzoekende partij bevestigt voorts zelf nogmaals in het verzoekschrift dat zij de dagelijkse zorg voor het kind op zich neemt. Zoals uit de bespreking hoger ook is gebleken heeft verzoekende partij evenmin aangetoond dat de vader zijn recht op telefonisch contact met het kind uitoefent. Uit de aan het bestuur voorgelegde stukken voor het treffen van de bestreden beslissingen kan niet blijken dat de vader van het kind ook maar enigszins bijdraagt tot de zorg en opvoeding van het kind, dat hij regelmatig en kwaliteitsvol contact heeft met zijn kind noch dat hij beduidende interesse en engagement ten opzichte van het kind vertoont. Voor zover moet aangenomen worden dat er telefonisch contact is tussen vader en kind, toont de verzoekende partij, gelet op de voorgaande feitelijke vaststellingen, niet aan dat met dit loutere gegeven aangetoond is dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Nu verzoekende partij niet aantoont dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen sprake was van een beschermenswaardig familieleven tussen haar kind en diens vader die valt onder de draagwijdte van artikel 8 EVRM en waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben, kan een schending van deze bepaling dan ook niet worden weerhouden.

2.11. Het eveneens geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals de verwerende partij correct motiveert en niet anderszins is aangetoond door verzoekende partij, is zij de effectieve zorgfiguur van het kind nu de vader een contactverbod werd opgelegd en niet blijkt dat er effectieve banden met de vader zijn in de zin van artikel 8 EVRM. Het is in het belang van het kind om niet gescheiden te worden van de voornaamste zorgfiguur, *in casu* verzoekende partij. Verzoekende partij betwist evenmin dat het kind in Marokko naar school kan en er blijkt niet dat de Marokkaanse autoriteiten het kind niet de gepaste bescherming kunnen bieden. Evenmin blijkt dat er sprake is van enige gezondheidsproblematiek die een terugkeer naar Marokko in de weg staat. Er blijkt derhalve niet dat verwerende partij enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de tweede bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER